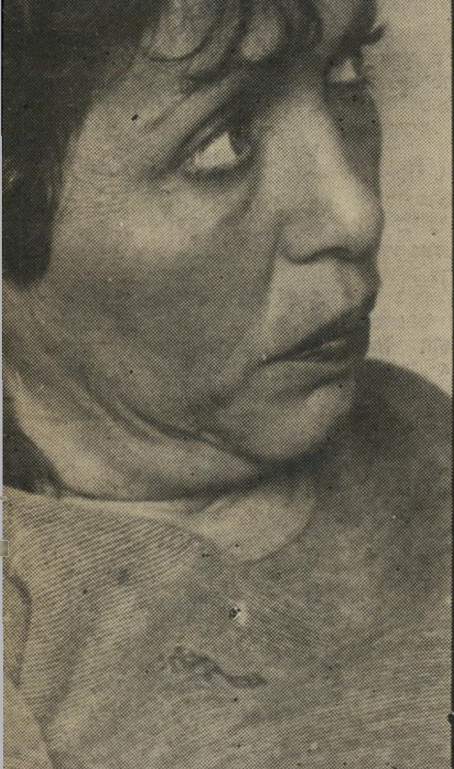

„ביום פקודה יתייצבו לימינו מאות אלפי אזרחים...“

אנו נערכים לקליטתם - על כל המשתמע מכך!

אומר אבי פרחן, מראשי התנועה לעצירת הנסיגה

חושב ארוכות, ואז לוח בשטף: „היות שאני מראשוני המתיישבים בחבל ימית, אני רוצה להגיד כי כל עניין, עקירת הבדואים היא עלילה ועיוות של מציאות. ימית נבנתה על דיונות של חול. כל האיוורור היה דיונות של חול. עד שלא בנינו את כביש הגישה בין תישעה הקיי לומטרים, היתה הגישה לימית בלתיאפי שרית, ולא גר שם אף בדואי.“

„יכול להיות שהיו בדואים באיוורור של מושב שדות ושל יתר היישובים החקלאיים, אך לא באיוורור ימית. ובכלל, מי שמכיר את המנטאליות הבדואית יודע, שהם בחורף פה ובקיץ שם. אין להם מקום קבוע.“

„אני יכול להפגיש אותך עם שבט שלם של בדואים שהימשל בנה לו היום את מושב דהאנניה. המימשל בנה בתים וחלקות אדמה עם מערכת טיפסוף. הם מרוצים מאוד. אין להם טענות לאף אחד, להיפך. כך שכל הסיפור על עקירת הבדואים הוא עורבא פרח.“

כשמזכירים לו כי הבדואים הם נודדים בתרבותם, וכי עצם גירושם מהמידבר למי קומות של קבע די בו כדי לפגוע בהם, הוא משיב: „אנחנו קילקלנו את הבדווים. הם כבר לא נודדים כמו פעם.“

האיש המייצג את מצפוננו של עם ישראל, והמנגן על מצפוננו של ראשי הממשלה, מגמיש את מצפוננו שלו לפי נחיותו. יש לו סיפורים רבים על בודוים הפוחדים מהמצרים, על בדואים שאינם נודדים, אך אין לו תשובה עניינית לשאלה אם אין מצפוננו מייסר אותו. הוא מתחמק:

„שוהחתי עם בדואי צעיר. לא הכרתי אותו והוא לא הכיר אותי. אמרתי לו: למה אתם, צעירי הבדואים, לא פונים למימשל ומבקשים שיבנו לכם ישובי בדואים? והוא ענה לי: כל עוד לא נקבל היתר מהראים ומהזקנים, לא נוכל לעשות זאת.“

זהו זה: מצפוננו של אבי פרחן שקט.

עד כמה הוא בעצם אוהב ערבים, עד כמה הערבים אוהבים אותו. לורה מפצירה בו: „ספר, ספר על הפקחים שלך, איך הם בכו ביום שהחזרנו את אל-עריש.“

פרחן מספר, אך מבקש שלא לנקוב בשמות הפקחים כדי שלא לסבך אותם עם המצרים. הוא אינו מבין מדוע מוטבע אותו קלון על אלה ששיטפו פעולה עם הכיבוש הישראלי, ומספר בכנות תמימה:

„הייתי נוסע על הכביש המשותף לנו ולמצרים. הייתי פוגש ערבי, דייג שעבד בשבילי, שהיה חבר שלי, שהיה ישן ואוכל בבית שלי. הייתי רואה את השימרה שלו בעיניים, והוא היה רומז לי לא להגיד לו שום, שהמצרים לא יראו. אם המצרים רוצים שלום אמיתי, אז מה החשש של אזרח פשוט לבטא את הסכמתי עם מדינתה הממשלה? היו לי שיחות עם הערבים. מי שהיה לו קשר כלשהו עם ישראל סובל, אם הוא אנרגונם, וטרי נר או פועל פשוט, אין לו תעסוקה. יש עליו אות קלון. מייד אחרי שהחזרנו את אל-עריש קראו לחברה האלה לחקירות.“

כשמזכירים לפרחן כי גם אתם יהודים ששיטפו פעולה עם הבריטים בארץ-ישראל שלפני קום המדינה נחשבו לבוגדים, וגם עליהם הוטבע אות קלון, הוא טוען:

„זה לא אותו דבר.“ כשהוא נשאל מדוע אין זה אותו הדבר, הוא משיב: „אם לא היינו נותנים שרר תים לאוכלוסיה הערבית, היא היתה נפגעת אם לא היו עובדים בימת ברדאויל, לאוכלוסיה לא היה ממה להתפרנס.“

ואיך הסתדרה האוכלוסיה הערבית לפני הכיבוש? טוען פרחן: „הימה הוחכרה על-ידי קבלן שעשה בה כבשלו. הוא הכניס עשרים קבוצות שכירות, בעוד שאנחנו העסקנו 400 דייגים, והדייגים דגו לפי הזמנה. אם היתה הזמנה של 200 טון, דגו רק 200 טון. הוא היה מפסק בשיטות קפדניות ובעונשים מתקופת התורכים. לכן לא פלא שהדייגים הערבים העדיפו אותנו. אני אומר לך, קשרנו איתם

הקטנה טוענת שאצלם בכיתה הפיגוי הוא שיתיהיו, ושהילדים עושים תחרות מי בעד בגין ומי בעד גאולה (כהן).

אבי ולורה פרחן מדברים כמו צמד אידיאליסטים, אך מאחורי האידיאלים והחלומות מתקבל הרושם כי נותרו עדיין הרבה שאלות ללא מענה, שאבי פרחן מעדיף להתעלם מהן. שאלות מצפוניות הנוגעות לערבים שאיתם עבד בימת ברי דאויל כמפקח, שאלות הנוגעות לבדואים שאותם פגש במרחבי הנגב, שאלות ענייניות של מה יהיה אם אומנם תישאר ימית בידי ישראל, ושאלות קיומיות כמו מה יהיה אם ימית תוחזר, כמוסכם, בחודש אפריל.

יחסים מצויינים

עם הערבים

פרחן טוען כי עמישראל אינו מבין מה קורה בימית. לדבריו „ימית אצל עם ישראל היא סלט אחד גדול. הרחוב לא מבין שיש שתי קבוצות: קבוצה שאין לה אמונה, שכל מטרחה לפל פיצויים ולעזוב את ימית, והקבוצה שלנו, הנאבקת נגד הפיגוי.“

„זוהי קבוצה שכסף לא מעניין אותה. לצערי עם ישראל אינו מבחין ביניהן.“

מורד אבי פרחן

„לא היו בדואים באיוורור ימית!“

גם אמצעי-התיקשורת לא מבדילים. מטלי פנים אלי עיתונאים לשאול שאלות על הפיצויים אני מגסה להסביר להם שאני איני הכתובת הנכונה.“

פרחן הגיע לחבל ימית בתקופת מילחמת ששת-הימים. הוא היה קצין-חבלה של גדוד 9 בחטיבה 7, בפיקודו של האלוף ישראל טל. „זו רק יד המיקרה ששמי מופיע היום על דלת אחד הבתים בימית ולא על האנדרטה.“

אחרי מילחמת ששת-הימים חתם על שרות-קבע, והשתתף במילחמת ההתשה. הוא ישב במוצב טמפו המפורסם, מול פורט-סעיד, ושם גם נפצע.

עם תום מילחמת ההתשה שירת באל-עריש כקצין אג"ם. כשהשתחרר מצה"ל, עבד במימשל הצבאי בחבל עזה. כנציג משרד-החקלאות, הוא היה אחראי על פיתוח הדיג בימת ברדאויל.

„כשאני הגעתי לשם, הפיקו מהימה 600 טון דגים. כשעזבתי היתה התפוקה 2600 טון.“ פרחן אוהב לספר על חבריו הערביים.

פרחן בחיק מימשחתו*

„יש לי דירה בנווה-שרת!“

האשמה אינה מוטלת עליו כי אם על כתפי הבדואים הפוחדים מהראים.

היחסים בין תושבי ימית מעורערים. שכן אחד שונא את חברו, אנשים לא אומרים זה לזה שלום. מימשחת פרחן מסוכסכת במיוחד עם מימשחתו של יוסי סלע. מפעילי ה„פיצוימניקים“. פרחן טוען כי סלע משמיק אותו באמצעי-התיקשורת ומזין את העיתונאים במידע לא נכון.

„יוסי סלע שונא אותי מאו שתקפתי אותו באמצעי-התיקשורת וטענתי כי כל האמצעים כשרים בעיניו ובלבד לקבל פיצויים. כשהוא הלך לסעד מורדתא, הוא

* ימין: בן-אחיו ירון, בנוחיו גנית, מיכל, קרן, הבן עופר-ביעז, והאשה לורה.

קנאות לורה פרחן

„חמצלים אותי נגד בעלי!“

לא דיבר כיושראש בעליה-עסקים בי ימית, אלא כנציג העיר ימית. ניסיתי למנוע ממנו ללכת. ראיתי שזה לא עוזר, אז ירדתי עליו באמצעי-התיקשורת. מאז הוא נוסר לי טינה. הוא אמר לאשתי שהוא יהרוס אותי באמצעי-התיקשורת. הוא טען שבגללי הוא היה צריך לחזור לימית כבושת פנים, או כמו שהוא אמר לאשתי: מתחת לאדמה.

„כעת הוא מאכיל את העיתונאים כסיר פורים כאילו אני פועל נגד הנסיגה, ואשר תי פועלת במיסגרת ועד-בעליה-עסקים כדי לקבל פיצויים. אין שקר גדול מזה, פשוט אין!“ לורה אינה מוכנה לעבור על התנהגותו של סלע לסדר היום. במרצה הבלתי גדלה היא קוראת: „ועד-בעליה-עסקים פנה לאבי, והוא אמר להם: תודה רבה, אני לא רוצה פיצויים. העסק הוא שלי, או תפנו אליה. כשהם פנו אלי אמרתי להם שאין לי שום עניין איתם, ושאני לא צריכה את הטובות שלהם. אין לי שום מושג מהו גובה הפיצויים המגיעים לי, ואני לא מבנה שום דבר בניקוד. שמאל אלבק שלחי לי מיכתב פניו. אפילו לא פתחתי אותו. אנחנו לא מוציאים מיכתבים כאלה מהדואר. בימית יש מאה בעלי עסקים. אני לא כלולה ביניהם. אני היא בעלת-העסק ה-101.“

פרחן אומר שהוא בעד כל מי שרוצה לעצור את הנסיגה מימית. הוא מספר על עשרות אלפי תרומות, עשרות אלפי בני-נוער, עשרות ישובים שיקומו בקרוב. כל הדרכים כשרות. גם דרכו של הרב כהנא.

כשהוא נשאל אם הוא מסכים עם מצעו הפאשיסטי של כהנא, הוא חוכך בדעתו ואומר: „אנחנו לא באים לדבר על הרב כהנא. אני לא אומר שאני מסכים עם דעותיו.“

כאן מתפרצת לורה ואומרת לו בעצמה: „אם אינך מסכים, איך זה שאתה חבר של הרב אריאל? פרחן נופל למילכור, מבקש מלורה לא להתערב, אך נאלץ להשיב: „אני לא בודק בצינורותיו של הרב כהנא. אני בעד כל מי שרוצה לעצור את הנסיגה בסיני, אם כי אני לא שלם עם מצעו. מי שמכיר את הרב אריאל יודע, כי מאז הבחירות גם הוא התנער (המשך בעמוד 74)